



ПРЕС КЛИПИНГ

16-17. новембар 2019.



НАСЛОВИ

- "Љубазно неразумевање": Социјално- економски савет без договора о кључним стварима (стр.2)**
БРОЈ ЗАПОСЛЕНИХ "НА ОДРЕЂЕНО" ВЕЋИ ЗА 60 ОДСТО Ево шта је донела забрана запошљавања у јавном сектору (стр.3)
ПРИВРЕДА СВЕ ВИШЕ ОСЕЋА ОДЛИВ РАДНЕ СНАГЕ Мањак радника зауставља нове инвестиције (стр.4)
СРБИЈА ПРВА ПО СТОПИ ЕКОНОМСКОГ РАСТА У ЕВРОПИ? Вучић: "У четвртм кварталу очекујем раст од 5,4 одсто" (стр.5)
И пензионери сваког јутра иду на посао... (стр.5)
Мањак радника зауставља нове инвестиције (стр.7)
Домаћи привредници не верују својој држави (стр.8)
Просечна плата рудара 87.000 динара (стр.9)
Иста плата за исти посао од јануара 2021. Године (стр.10)
Власт се хвали ниском незапосленосћу, а заборавља на исељавање и старење (стр.11)
Синдикалци завршили спортске игре (стр.12)

"Љубазно неразумевање": Социјално- економски савет без договора о кључним стварима

Извор:ФоНет

Љубазно неразумевање, тако бих оценио седницу Социјално- економског савета (СЕС), јер се око кључних ствари нисмо договорили, рекао је председник Уједињених гранских синдиката Независност Зоран Стојиљковић.

Стојиљковић је на конференцији за новинаре рекао да није било никаквог договора око ситуације запослених који су штрајковали у Републичком геодетском савету, око укидања пенала за оне који су пре 65 година отишли у пензије, већина не својом вољом, као и око нацрта закона о дуалном образовању у високом образовању.

Према речима Стојиљковића, када је реч о РГЗ, постоје елементи драстичног кршења синдикалних слобода и права радника, а извештај Радне групе о примени споразума који је усвојила Влада Србије је "школски пример како се избегава доношење одлука".

Ово је земља у којој се може од једне групе запослених направити синдикат по вољи послодаваца, што је кршење европске социјалне повеље, рекао је Стојиљковић.

Он је додао да се СЕС није сагласио око укидања пенала за оне људе који су пре 65 године отишли у пензију, углавном због одласка фирме у стечај или као технолошки вишак, и којима се годишње узме скоро 2,5 пензије.

Тражили смо информацију колико би коштало за 43.000 пензионера да им се кад напуне године укину пенали, рекао је Стојиљковић и навео да је Министарство финансија рекло да то кошта око четири милиона евра годишње, односно за наредних шест до седам година то би била сума од 80 милиона евра.

То је мање него што је држава изашла у сусрет са 100 милиона евра за оне који су се задужили у швајцарским францима, предочио је он и нагласио да "нема разумевање за то неразумевање". Трећи бисер, како је оценио Стојиљковић, јесте ситуација у којој је нацрт закона о дуалном образовању у високом образовању мимоишао СЕС и право са седнице Владе Србије отишао у скупштинску процедуру, иако стручна јавност има доста замерки на тај текст.

Председник Савеза самосталних синдиката Љубисав Орбовић је, говорећи о РГЗ, навео пример да је 79 радника који су штрајковали, иако је споразумом са Владом Србије договорено да неће бити казни за њих, премештено на друге позиције и локације, па неки од њих путују и по 50 километара до новог радног места.

Орбовић је незадовољан, такође, због тога што неће бити укидања пенала за раднике који су, не својом вољом, отишли превремено у пензију, као и тиме што неће бити колективног уговора за раднике у комуналним делатностима.

Министар рада, запошљавања, бораčkih и социјалних питања Зоран Ђорђевић рекао је да су Радну групу за РГЗ чинили инспектор рада и представници министарства финансија и државне управе, који су изашли на лице места и констатовали ситуацију на лицу места, као и дали препоруке.

Увек ће бити незадовољних, ситуација је пола-пола, рекао је Ђорђевић и додао да су на седници СЕС констатовали да неке ствари нису у складу са споразумом.

Он је, говорећи о укидању пенала за превремени одлазак у пензију, рекао да то постоји у целој Европи, а људи који су ускраћени за део пензије, добијали су отпремнине када су одлазили. Ђорђевић верује да би укидање пенала довело до дискриминације по више основа, наводећи као пример да би људи намерно одлазили у превремену пензију, како би радили у приватном сектору, а када им се укину пенали, имали би два примања.

Члан председништва Уније послодаваца Србије Небојша Атанацковић рекао је да су послодавци затражили смањење пореза и доприноса на зараде како би се растеретила привреда у већој мери него што је планирано за 2020. годину.

Он је поздравио договор да се крене у израду Стратегије развоја привреде и друштва за период од 2020-2050. године.



БРОЈ ЗАПОСЛЕНИХ "НА ОДРЕЂЕНО" ВЕЋИ ЗА 60 ОДСТО Ево шта је донела забрана запошљавања у јавном сектору

Извор: [РТС](#)

После пет година Закон о одређивању максималног броја запослених одлази у историју. Ипак, у државној служби ће се до краја 2020. и даље запошљавати по старом - уз сагласност Владине комисије. С друге стране, економисти тврде да је време да се забрана укине, јер је, како кажу, та привремена мера дала жељене ефекте - направљене су уштеде и редукован је број запослених. За 25.000 просветних радника који су ангажовани на одређено, наду за решење радног статуса дао је ресорни министар крајем јуна. То су потврдили и други министри и председница Владе. Упркос свим најавама, радна књижица у јавном сектору ће се, као и претходних пет година, добијати тек када Владава комисија да зелено светло.

Закон о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору престаје да важи крајем ове године, а Владава Комисија за давање сагласности за ново запошљавање и даље ће радити, саопштило је Министарства финансија. Тренутно се анализира неколико различитих модела, како би у будућности то питање решили на најјефикаснији начин.

Према прорачуну Фискалног савета, један од разлога је планирано повећање плата, које не оставља простора за ново запошљавање у државном сектору. Главни економиста Фискалног савета Данко Брчеревић указује да су, уместо што су у просеку повећали плате 9,6 процената, могли без те забране да повећају 8,6 одсто и да све буде у реду.

"Забрана запошљавања је економски штетна мера и то је индиректно признала и Влада у својој фискалној стратегији летос, у Нацрту фискалне стратегије, где је написала да је та мера довела до мањкова у важним деловима јавног сектора и до повећања структуре јавног сектора, тако што је много повећала број запослених на одређено и на привремене и на повремене уговоре", наводи Брчеревић.

Број ангажованих на одређено време за пет година повећан је за 60 одсто, тврде стручњаци. Они упозоравају да су строге контроле у појединим секторима изазвале проблеме - недостатак професионалаца и снижавање квалитета рада.

Строге контроле изазвале проблеме

Професор Економског факултета Љубодраг Савић каже да се људи сада запошљавају на одређено време у потпуно неодређеном статусу.

"Шта ће бити за три месеца, шест, девет. Па питање је какав је квалитет услуга који ти људи пружају", напомиње Савић.

Иако је забрану 2014. године сматрао потпуно оправданом мером, сада сматра да она више не смисла, јер не постиже ефекат који је раније имала.

"Људи иду тамо, то је карактеристично у привреди, где је њима боље. И заиста ако оставите још једну годину те људе у неизвесности, и неки људи који сада раде у јавном сектору потражиће посао тамо негде где је за њих извесније и боље", упозорава Савић.

Извеснији, кажу упућени, мора да буде план за регулисање система запошљавања након укидања забране. То пре свега значи, објашњава Брчеревић, да се објави регистар свих запослених у свим институцијама, са свим позицијама, са платама, "укључујући и примања".

"Да најпре направи добру систематизацију радних места, да види шта јој то треба, да дефинише критеријуме шта људи треба да раде, шта се од њих очекује, да то контролише и да у складу с тим плати. Наравно, у блиској вези с тим је доношење платних разреда за шта још увек нема расположења у држави у Србији", каже Савић.

Од краја 2013. године, када је уведена забрана запошљавања у јавном сектору, до априла прошле године, у јавним предузећима број запослених је смањен за више од четрдесет хиљада. Данас 6,4 одсто свих запослених ради у јавном сектору, док је у ЕУ тај просек 8,5.

ПРИВРЕДА СВЕ ВИШЕ ОСЕЋА ОДЛИВ РАДНЕ СНАГЕ Мањак радника зауставља нове инвестиције

Извор: [Данас](#)

Одлазак стручњака и занатлија, уз познату галомирајућу миграцију медицинског кадра, није више будућност, него је за привреднике постао свакодневни проблем са којим се све теже носе. Они тврде да се посебно у грађевинарству, прерађивачкој индустрији, металској или електромашинској увелико осећа недостатак инжењера, ИТ и специфичних стручњака али да недостаје и много занатлија и мајстора, извршиоца у производњи.

Иако велики број фирми за сада успева некако да обезбеди раднике, није реткост ни да се у секторима где је то могуће, у прехранбеној индустрији, пољопривреди, на пример, већ ангажују радници из Молдавије, Украјине или Турске, док је у грађевинским фирмама, не рачунајући у то стране које су довеле своје раднике на градилишта Србије, већ присутно око 30 одсто странаца, најчешће из Албаније, Северне Македоније и БиХ.

Та [радна снага](#) послодавце додатно кошта, јер јој је потребно обезбедити смештај, исхрану и привредници би радије да повећају плате људима који живе у окружењу и где су им породице. Неки то и успевају да ураде, али их боли што држава није уочила проблем, што није спремна да се одрекне бар дела високих пореза и доприноса на зараде уз обавезу послодавца да тај износ усмере у зараде како би се људи задржали у Србији.

"Од два инжењера који заврше факултет и стекну почетно искуство у струци, један одлази вани. Наше компаније и када успеју да запосле свршеног студента, улажу значајан новац у његову обуку, неколико година он учи на терену, али чим дође у контакт са колегама из европских земаља, види да они раде за већу плату и сам се припреми да оде. Више од 60 одсто стручњака који су отишли, нису пут развијених земаља кренули са бироа, него из фирме у којој су стекли практична знања. То је и разумљиво, Србија је један од последњих вагона у Европи, људи не желе да проведу свој живот у земљи са лошим пензионим, здравственим, образовним системом, са несигурним условима живота", каже за Данас Драгољуб Рајић из Мреже за пословну подршку.

Он потврђује да већ сада увозимо раднике углавном из суседних земаља, где плате нису значајније ниже од наших, али домаће привреднике таква радна снага кошта скупље, имају

додатне трошкове. Када се томе додају и парафискални намети који су прикривена, али јако значајна ставка, онда је јасно колико је нашим компанијама тешко да се носе са светским компанијама.

"Свака нестабилност се одражава на конкурентност наших фирми а у овом случају додатно се оптерећује менаџмент који уместо да брине о организацији производње, тржиштима, наплатом потраживања, мора да трага за радном снагом. А последице се већ осећају. Наши људи који имају капитал, последњих година заустављају развојне инвестиције, чак и када имају повећану тражњу и потенцијал да се развију, јер нису сигурни да ће успети да се изборе са проблемом недостатка људских ресурса. Тренутно, то је израженији проблем него финансирање производње", тврди Рајић.

Према речима Милана Бојовића, техничког директора Србија аутопута, у грађевинарству недостају људи свих профила, од инжењера, техничара и пословођа до армирача, зидара и тесара.

"За сада се сналазимо, узимамо приправнике и од њих покушавамо да направимо занатрлије, када је реч о инжењерима, примамо их одмах по завршетку студија, али и њих има мало на тржишту, вероватно је већина већ отишла вани. А дајемо солидне плате, за почетнике око хиљаду евра, они који воде градилиште преко 2.000, али вероватно чемо ускоро морати да тражимо и раднике са стране", каже Бојовић.

СРБИЈА ПРВА ПО СТОПИ ЕКОНОМСКОГ РАСТА У ЕВРОПИ? Вучић: "У четвртом кварталу очекујем раст од 5,4 одсто"

Извор: [Срна](#)

Председник Србије Александар Вучић рекао је данас да очекује да ће Србија у последњем кварталу имати раст БДП-а од 5,4 одсто и да ће бити прва по стопи економског раста у Европи. "То значи да брзо напредујемо и то ће људи да осете у новчаницама", рекао је Вучић и додао да је у трећем кварталу године по привредном расту само Мађарска испред Србије. Он је након отварања Београдског парка, Булевара Вудроа Вилсона и Улице Николаја Кравцова у оквиру комплекса "Београд на води" указао на напредак домаће грађевинске индустрије. "Грађевинска индустрија, уз прерађивачку, јеста та која подиже наш раст, а Србија је друга у Европи по висини раста БДП-а у трећем кварталу", додао је Вучић.



И пензионери сваког јутра иду на посао...

Извор: Танјуг

Потреба за додатним приходима у домаћинству али и осећај да су и даље корисни, неки су од разлога зашто старији грађани, упркос стеченим условима за пензију, настављају да раде У Србији према грубим проценама тренутно ради око 34.000 пензионера и то највише на занатским пословима, али су најстарији суграђани ангажовани и при институцијама где се њихово знање и професионално искуство тражи.

Потреба за додатним приходима у домаћинству али и осећај да су и даље корисни, неки су од разлога зашто старији грађани, упркос стеченим условима за пензију, настављају да раде. Тренутно не постоје прецизни подаци о броју пензионера који су наставили да раде и након пензионисања, а из Фонда ПИО за Тањуг кажу да се на основу поднетих захтева за поновно одређивање износа пензије по основу накнадно оствареног стажа процењује да их је око 34.000 у Србији.

Међутим, та бројка је вероватно већа, јер евиденција о пензионерима који су запослени преко уговора о делу, или оних који раде на "црно", није позната.

Председник Градске организације пензионера Београд, Василије Бјелобрковић каже да ни њихова организација нема податке о томе колико пензионера у престоници ради.

Ту информацију, каже Бјелобрковић, старији суграђани често крију.

"Волео бих да имамо те податке, како бисмо пронашли начин да заштитимо пензионере ако су ангажовани на неком раду. Међутим, то се схвата међу пензионерима као приватна ствар, и не говоре о томе", рекао је Бјелобрковић.

Упитан којим се пословима пензионери најчешће баве, каже да су то углавном послови из струке којом су се целог радног века бавили.

Тек око 10 одсто њих, процењује он, мењају струку.

"Највећи број пензионера који настављају да раде су интелектуалци, професори, доктори, затим зидари, металостругари...", наводи Бјелобрковић.

Интелектуалци, каже, настављају да раде како би довршили успешан рад или истраживања која су започели током радног века.

Мотиви због којих настављају да раде су пре свега новац, како би они и њихове породице "слободније дисале".

Међутим, није само већи кућни буџет тај који пензионера наводи да се поново активирају.

Старији суграђани желе да се осећају корисним, проводе време са људима, побегну од самоће...

Упитан да прокоментарише то што све више пензионера раде као возачи аутобуса или камиона, одговара да такво занимање од радника тражи да је потпуно физички и психички здрав.

На пример, војни пензионери или они који су радили при МУП-у, а који су млађи од 60 година, могли би да раде као возачи, сматра Бјелобрковић.

У Србији је релативно мали број војних пензионера, око 47.000, а од те цифре, десет процената њих је спремно да "ускочи" у послове возача, процењује Бјелобрковић.

Раде старији суграђани и на пословима обезбеђења у многим објектима, поштама, банкама, као продавци...

Не постоје законска ограничења којима се одређује колико година после пензионисања неко може да ради.

Пензионери се могу поново запослити по уговору о раду, делу, ауторском уговору а да истовремено наставе да примају раније стечену пензију.

Мањак радника зауставља нове инвестиције

Пише: М. Н. Стевановић

Србија се неће ускоро суочити са недостатком радне снаге. Већ се суочила.

Одлазак стручњака и занатлија, уз познату галопирајућу миграцију медицинског кадра, није више будућност него је за привреднике постао свакодневни проблем са којим се све теже носе. Они тврде да се посебно у грађевинарству, прерађивачкој индустрији, металској или електромашинској увелико осећа недостатак инжењера, ИТ и специфичних стручњака али да недостаје и много занатлија и мајстора, извршиоца у производњи.

Иако велики број фирми за сада успева некако да обезбеди раднике, није реткост ни да се у секторима где је то могуће, у прехранбеној индустрији, пољопривреди, на пример, већ ангажују радници из Молдавије, Украјине или Турске, док је у грађевинским фирмама, не рачунајући у то стране које су довеле своје раднике на градилишта Србије, већ присутно око 30 одсто странаца, најчешће из Албаније, Северне Македоније и БиХ.

Та радна снага послодавце додатно кошта, јер јој је потребно обезбедити смештај, исхрану и привредници би радије да повећају плате људима који живе у окружењу и где су им породице. Неки то и успевају да ураде, али их боли што држава није уочила проблем, што није спремна да се одрекне бар дела високих пореза и доприноса на зараде уз обавезу послодавца да тај износ усмере у зараде како би се људи задржали у Србији.

– Од два инжењера који заврше факултет и стекну почетно искуство у струци, један одлази вани. Наше компаније и када успеју да запосле свршеног студента, улажу значајан новац у његову обуку, неколико година он учи на терену, али чим дође у контакт са колегама из европских земаља, види да они раде за већу плату и сам се припреми да оде. Више од 60 одсто стручњака који су отишли, нису пут развијених земаља кренули са бироа, него из фирме у којој су стекли практична знања. То је и разумљиво, Србија је један од последњих вагона у Европи, људи не желе да проведу свој живот у земљи са лошим пензионим, здравственим, образовним системом, са несигурним условима живота – каже за Данас Драгољуб Рајић из Мреже за пословну подршку.

Он потврђује да већ сада увозимо раднике углавном из суседних земаља, где плате нису значајније ниже од наших, али домаће привреднике таква радна снага кошта скупље, имају додатне трошкове. Када се томе додају и парафискални намети који су прикривена, али јако значајна ставка, онда је јасно колико је нашим компанијама тешко да се носе са светским компанијама.

– Свака нестабилност се одражава на конкурентност наших фирми а у овом случају додатно се оптерећује менаџмент који уместо да брине о организацији производње, тржиштима, наплатом потраживања, мора да трага за радном снагом. А последице се већ осећају. Наши људи који имају капитал, последњих година заустављају развојне инвестиције, чак и када имају повећану тражњу и потенцијал да се развију, јер нису сигурни да ће успети да се изборе са проблемом недостатка људских ресурса. Тренутно, то је израженији проблем него финансирање производње – тврди Рајић.

Према речима Милана Бојовића, техничког директора Србија аутопута, у грађевинарству недостају људи свих профила, од инжењера, техничара и пословођа до армирача, зидара и тесара.

– За сада се сналазимо, узимамо приправнике и од њих покушавамо да направимо занатлије, када је реч о инжењерима, примамо их одмах по завршетку студија, али и њих има мало на

тржишту, вероватно је већина већ отишла вани. А дајемо солидне плате, за почетнике око хиљаду евра, они који воде градилиште преко 2.000, али вероватно чемо ускоро морати да тражимо и раднике са стране – каже Бојовић.

Образовање је тром систем

Недостатак професионалних возача у путничком саобраћају већ је почео да редукује неке линије превоза али се мањак међу онима који раде транспорт роба осећа већ годинама а да још нико није предузео мере како би се одлив зауставио. Пословно удружење Међународни транспорт, чијих се око хиљаду чланова, послодаваца у тој грани већ годинама бори да обезбеди људе, затражило је у једном тренутку помоћ Министарства просвете како би могли да организују обуку нових возача. Добили су одговор да то не може да буде део мреже у образовању, да је то тром систем, и привредници су препуштени сами себи.

Домаћи привредници не верују својој држави

Пише: М. Н. Стевановић

Стране директне инвестиције прошле године достигле су 3,5 милијарди евра, у првих осам месеци ове године достигле су две милијарде евра и по томе смо у врху међу земљама у окружењу. Иако је то податак којим се власт хвали, економисти су сагласни да без много значајнијег учешћа домаће привреде нема ни значајнијег привредног раста.

Да би Србија достигла ниво средње развијене економије у наредном периоду морала би да оствари најмање пет одсто раста БДП-а а не свега 3,5 колико прижељкују званичници. Изгледу су тим мањи јер међународни и домаћи аналитичари доводе ту процену под сумњу.

Економисти су сагласни да главну препреку представља ниво укупног улагања који чини 19 одсто учешћа у БДП-у док је за озбиљнији напредак потребно најмање 25 процента БДП-а. Земље у периодима убрзаног раста, попут Кине и Индије, премашивале су 30 чак и 40 одсто. Уз то, у структури улагања страни капитал учествује са више од половине, док струка тврди да би најмање две трећине требало да чине домаћи извори.

О томе је пре неколико дана, на конференцији Београдске берзе говорио и Зоран Дракулић, председник Пословног клуба „Привредник“, који је као застрашујући тренд означио то што су домаћи привредници смањили и иначе низак ниво улагања за 40 одсто.

– То је поражавајуће јер домаћи привредници имају пара, новац је сада јефтин, али амбијент и однос државе према њима нису адекватни. За разлику од удружења која окупљају стране инвеститоре и са којима држава има дијалог, српски бизнис нема никакав контакт са ресорним министарствима, никакве па ни формалне састанке на којима би могли бар да кажемо нешто о проблемима које имамо. Раније је тога било, али више протоколарно него што је утицало на креирање амбијента, па привредници немају поверења да улажу у својој земљи већ имате тренд бега у регион, у Бугарску, Словенију или Хрватску – каже Дракулић за Данас.

Додаје да и када остану у земљи, они улажу у грађевинарство и станоградњу уместо у индустрију да би „повукли“ привредни раст или пољопривреду која нам је на нивоу средњег века, јер још увек извозимо сировине а не полуфабрикате или готове производе.

И професор Економског факултета Дејан Шошкић потврђује да Србија годинама уназад има јако ниско учешће инвестиција у БДП-у при чему је структура тих улагања неповољна. Подсећа да стране инвестиције могу бити директне или портфолио, а извор домаћих може бити јавни сектор и приватни.

– Од те четири категорије ми смо релативно добри у страним директним инвестицијама, док портфолио улагања чини краткорочни шпекулативни капитал који купује државне обвезнице и без утицаја је на БДП. У категорији домаћих, државна улагања, посебно у инфраструктуру, нису довољна, требало би да буду већа, ефикасније да се користе средства јер смо видели како на

ауто-путевима падају брда и пуца асфалт, али и да се тај простор јавног улагања ослободи корупције – објашњава Шошкић.

Он истиче да су домаће приватне инвестиције битна компонента без које нема привредног раста а оне су у Србији најниже.

– Не постоји земља са динамичним привредним растом који се заснива само на страним инвестицијама. Домаће морају да буду присутније, а ако нису то је сигнал да предузетници немају поверење у државу. Они нису сигурни у правосудни систем, ни у механизам заштите права и уговора, нису сигурни у функционисање тржишта нити у снагу и независност других институција које су битне за пословање. Кључни проблем Србије данас је управо растакање, ерозија институција и правосудног система, корупција, намештање послова, одсуство фер тржишта. Те компоненте постале су кључне у спречавању раста. О томе је писао и Фискални савет, који је мерио перцепцију корупције и закључио да када би она била бар на нивоу просека региона, то би се осетило на привредном расту – објашњава наш саговорник.

Указује да чак ни податак о озбиљнијем расту у грађевини не говори о бољој перспективи, јер је реч о неразмљивом делу БДП-а на коме не треба да почива дуготрајно одрживи привредни раст. Реч је о процикличној грани која прва посустаје у рецесији а осетљива је и на шокове из међународног окружења.

– Прави привредни раст морао би да се базира на конкурентним, размљивим деловима БДП-а, а код нас тога нема довољно. То потврђује и активност банака, када се уђе у структуру види се да највећи део чине потрошачки кредити, односно пласмани становништву што не производи мултипликовани ефекат као кад дајете привреди, посебно овом размљивом делу БДП, који је онда конкурентан и способан да извози – истиче Шошкић и закључује да параметри инвестиција нису охрабрујући и да не треба очекивати значајније повећање привредног раста док се институције и правосудни систем не реорганизују.

Отишли стручњаци

Страним компанијама чија су улагања у просеку била нешто изнад половине укупних инвестиција, додељено је 80 одсто државних субвенција. То се ипак није битно одразило на раст БДП-а јер је новац пласиран у послове са нискообразованом радном снагом чије мале зараде доносе профит фирмама али не значе технолошки напредак. За високо образовани кадар ту није било места па је таква политика подршке странцима допринела да велики број стручњака у потрази за послом напусти земљу.



Просечна плата рудара 87.000 динара

Извор: Танјуг

БЕОГРАД: Укупан број запослених у рударском сектору с трећим кварталом 2019. је 26.076, а просечна нето зарада у рударској индустрији у првих осам месеци ове године износила је 87.000 динара, а бруто 120.900 динара, изјавио је државни секретар у Министарству енергетике Стевица Деђански.

Деђански је, поводом три деценије од највеће колективне рударске несреће у "Алексиначким рудницама", када је погинуло 90 рудара, рекао да тамо још није почео процес експлоатације. "На овом месту данас се раде геолошка истраживања ради спровођења анализе могућности потенцијалне експлоатације. Тако је више него преурањено дати чак и процене о стању и

потенцијалним могућностима", казао је Деђански за Политику. Деђански је напоменуо да се интересовање за рударски посао не смањује, него је и веће.

Тренутно у оквиру ЕПС-а и ЈП "Ресавица" има 13.635 запослених у процесу експлоатације угља, рекао је Деђански. Укупан број запослених у оквиру рударских басена "Колубара", "Костолац", и девет рудника у "Ресавици", износи 16.500, додао је он.

Деђански је истакао да је велико интересовање за отварање нових рудника од стране општина где се обављају истражне радње. "Отварање рудника значи нови живот за регион. Ту долази до нових запошљавања, до плата које су веће од просека, до убирања рудне ренте и новац се користи за поправљање инфраструктуре у локалним самоуправама", напоменуо је Деђански. Према његовим речима, ниво инвестиција у експлоатацији минералних сировина је у константном порасу. "Само у 2018. имамо 100 милиона долара реализованих инвестиција у истраживања, а у периоду пре тога биле су 25 милиона долара", навео је Деђански.

Иста плата за исти посао од јануара 2021. године

Аутор: Љ. Малешевић

Као и крајем прошле године, и ове се мења Закон о запосленима у јавним службама и увођење платних разреда за запослене у том сектору одлаже за 2021. годину, а тиме и примена принципа да за исти посао у различитим јавним предузећима плата буде иста.

Такође, примена појединих чланова који се односе на Правилник о организацији и систематизацији послова, вредновању радне успешности, рационализацији и оптимизацији рада јавних служби, право на коефицијент на основу напредовања, увећању плата за остварену радну успешност изнад очекиване, отпремнине раднику ком престаје радни однос због рационализације и оптимизације, отказу због неостваривања очекиване радне успешности и због потребе послодавца примењиваће се од 1. јануара 2022. године.

Наиме, Влада Србије усвојила је закон о изменама Закона о запосленима у јавним службама, којим се предвиђа да нови платни разреди почињу да се примењују од 1. јануара 2021. године, а након годину – 1. јануара 2022. – почеће да се примењују чланови Закона о запосленима у јавним службама који ће мерити рад запослених.

Као разлог за те измене наводи се потреба да се редефинишу рокови од којих почиње примена одредаба Закона о запосленима у јавним службама. Предлаже се да се платни разреди уведу 2021. године у оквиру расположиве масе новца за исплату плата и других примања запослених чије се плате финансирају из буџета, односно да се почетком примене тог закона не наруши финансијска стабилност државне касе и којом се обезбеђује дугорочна финансија одрживост. Фискални савет Србије је половином године најавио могућност новог одлагања увођења система платних разреда, подсећајући на то да се дефинисани рокови пробијају од самог почетка, 2013. године. Владин Нацрт фискалне стратегије за 2020. годину предвидео је да се увођење система платних разреда помери још даље, односно на половину те године, а то, по оцени Фискалног савета Србије, додатно удаљава ову државу од уређеног система зарада у општој држави.

Шта каже међународна пракса

Међународна пракса показује да је најчешћи распон између најниже и највише зараде у европским земљама 1 : 12. У Србији је новим Законом о систему плата у јавном сектору дефинисан распон између најнижег и највишег коефицијента за зараде 1 : 7,5, што само по себи није толики проблем. Проблем је у томе што је основица с којом би се множили прописани коефицијенти планирана сувише ниско – на нивоу који је тек нешто изнад половине минималне зараде.

Но, Фискални савет Србије је упозорио на то да је већа опасност од одустајања од реформе усвајање лошег система платних разреда који би „зацементирао” постојећи неуређени систем

зарада. Јер, ако Влада жели да задржи најквалитетније људе у јавном сектору, потребан је довољно широк распон зарада – што тренутно није случај. Просечна зарада у општој држави је тренутно око 20 одсто виша него у приватном сектору, али је распон зарада за највећи део јавног сектора мали. ФСС наводи да тако, рецимо, лекар-специјалиста у Србији има само три пута већу плату од најниже плате неквалификованог радника.



Власт се хвали ниском незапосленošћу, а заборавља на исељавање и старење

Аутор: [Маја Ђурић](#)

Ако статистика мери пулс српске економије, стање по питању стопе незапослености се поправља, јер кроз призму бројки, све је мање људи у Србији без посла. Међутим, да ли нам цифре којима се и у Влади посебно поносе говоре баш све о томе каква је ситуација заправо? Аналитичари који тумаче оно што статистика крије на први поглед кажу да пада незапосленост, али да пада и проценат запослених грађана.

У последњих неколико година, економске вести у Србији, из перспективе власти нижу се од "добрих", преко "бољих" до "најбољих", а у ту трећу и најбољу могућу категорију Влада је тек пре неколико дана сврстала податак да је незапосленост у земљи пала на, како премијерка уверава рекордно ниских 10,3 одсто.

У прилог бројним епитетима, поносна на тај "успех", Ана Брнабић додаје да у Србији никада није било мање људи без посла, од 1995. године, од када се мерења раде.

"У другом кварталу 2019. године ми смо постигли рекордну стопу незапослености 10,3 одсто, али и такође рекордну стопу запосленост од 49,2 одсто, дакле очигледан је тренд да раст запослености уствари узрокује пад незапослености, а не да одлазак људи из Србије каже да имате мање радне снаге у Србији па да због тога пада незапосленост", рекла је председница Владе Ана Брнабић 13. новембра.

"Није тачно", одговарају они који тумаче шта се иза статистике крије.

Фантастични подаци о ниској стопи незапослености, у Фондацији Центар за демократију резултат су, кажу, чињенице да људи из Србије одлазе. Талас исељавања у комбинацији са старењем становништва и све мањим процентом радно способних људи формула је која је утицала на статистику.

"За годину дана, у односу на други квартал 2018. године, број незапослених је мањи за 58.000, међутим, то није резултат тога што су се они запошљавали, јер је број запослених порастао за само три хиљаде, али је радна снага смањена за 55 хиљада, то су, дакле, људи који више нису у радној снази. Оно што додатно забрињава, а што нам говори да је реч о емиграцијама су подаци за Војводину, у Војводини је број незапослених смањен за 22 хиљаде, али је смањен и број запослених за 14 хиљада", објашњава Сарита Брадаш, истраживачица Фондације Центар за демократију.

Десетинама хиљада се броје и они који сваке године оду у пензију, статистика показује да се око 70.000 људи годишње пензионише, а да у категорију радно способних на тржиште рада уђе

свега око 40.000 потенцијалних радника. Али у Влади немају дилему и хвале се да је запосленост порасла за око 7 одсто, иако не говоре о каквим се радним местима ради. "Нова радна места су отворена последњих година, али у оним делатностима које су ниско продуктивне, то су послови који су слабије плаћени, око минималне зараде, наравно, за те људе је боље да раде нешто него ништа и то видите и по просеку плата у јавном и приватном сектору, да плата у приватном сектору не може довољно да порасте, јер су та нова радна места креирана у домену слабије плаћених", каже Јелена Жарковић Ракић из Фондације за развој економске науке.

И док на тим радним местима сањају о бољој плати, власт сања да стигне земље у којима незапослености готово да и нема, попут Чешке, а већ има и списак новогодишњих жеља, међу којима је на врху да са првим данима 2020. незапосленост буде једноцифрена.



Синдикалци завршили спортске игре

Свечаним уручењем захвалница, медаља и пехара најбољим такмичарима завршене су Спортске игре које је за своје чланство, на нивоу града Врања, организовало Веће Савеза Самосталних синдиката Србије.

Признања су додељена за резултате у малом фудбалу, спортском риболову, баскету три на три, пикаду, одбојци и стрељаштву.

Ружица Стошић, председница Већа ССС у Врању, каже да се за највиша одличја борило укупно 27 екипа у чијем је саставу било 204 такмичара.

- Такмичење се одвијало по систему елиминације у пријатељској атмосфери где је доминирао борбени дух што је основна карактеристика нас синдикалаца.

Циљ ових игара је био зближавање чланова синдиката и учвршћивање јединства - додаје Стошићева.

Веће ССС од оснивања радничког покрета у Врању, редовно одржава Спортске игре и никада до сада није прекинуло ову традицију.